

niku je zaigrala mirna službena odločnost v očeh in je rekel sirovo odkrito:

»Saj se ne bi čudil, če te je hudič dvignil v zvonove, bi rekel moj oče. Njemu ste jih rezali, meni jih ne boste, vrvi, pravim jaz. In če se mi koj ne spraviš dol, bom sam skrbel.«

Zadrhtelo mu je v rokah, s katerimi se je bil oprl v zvon, da je zamolklo zabrnelo. Predikant je nemo utonil pred njim na lestve v stolp.

»Saj mi je resnico povedal, norški stražar Treiberjev,« je mrmral. »Hudič je bil, ki me je vzdignil v zvonove iz duhovine, ki je nisem imel, nenavidni, lajavi, trikrat lažni, hudič, hudič, hudič.«

Cerkvenec je zvonil. Težko je padal glas nad ceste in ulice in strehe mesta, ki je tonulo v mraku. Cerkvenec je pridržal zvon. Jeknil je še parkrat v zadnje njegove besede:

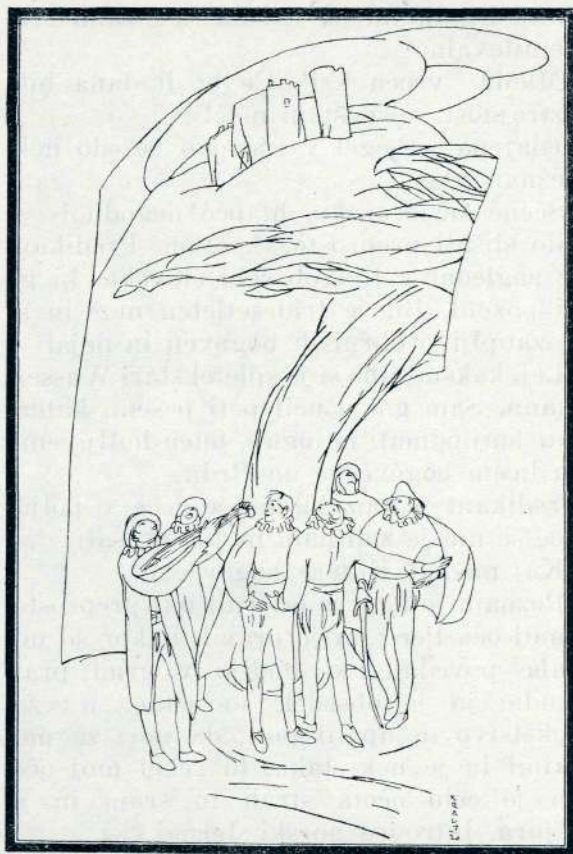
»Zdaj in ob naši smrtni uri.«

»Amen!« je odgovorilo z nad zvonov in pred cerkovnika je zdrknil človek in se postavil z glupim nasmehom obenj.

»Norski Čatuljica,« je vzkliknil cerkovnik, »ti torej si odprl lutrovcu v zvonove? Tako služiš in strežeš?«

Stegnil je roko, da bi pograbil onemu v skuštrane in sršeče lase. In oni mu je glavo naproti priklonil, kakor da se sam zaveda, da je zaslužil kazni. Bil je nizek zarastel človek bolj otroku podoben nego tridesetletnemu možu.

Zapitemu kovaču pod mestom se je bil rodil. Očeta so mu ubili v nedeljskem pretepu na farovski loki, mater mu je božja oblast vrgla v Savo, ko je prala, sam je padel iz zdiča pri peči, kamor so ga bili položili, ko so devali očeta na mrliški oder, in se pokvečil. Potem je rastel in stradal. Mestni otroci so mu s kamenom izbili levo oko. Desni uhelj mu je odtrgal pek, kateremu je bil zmaknil hlebček kruha, bridko ga je bil oklal pes, ko je lezel spat v pristavo pred mestom. Za kos kruha so ga poslali evangeljski otroci v stolp farne cerkve, kjer jim je bil besni cerkovnik Pero nastavil skopec, ker so mu hodili pod zvonove podrezovat vrvi. Res je zašel v železje. A od tedaj se je prevrglo v njegovem življenju. Cerkovnik ga je polmrtvega vzel v hišo in skrbel zanj. Samo eno krivico mu je še storil, ko se je bil

KRALJ FRANC: TRENTARSKI ŠTUDENT I.

pošalil z njegovo bedno in nakaženo postavo, da je prava čatuljica. Ime se je otroka prijelo in ko je dorastel, že sam ni več vedel, da je njegovo pravo ime Tilen. »Zakaj si mu odprl, povej, zakaj?« je strahoval mladi cerkovnik pohlevnega reveža. »Bal sem se ga,« je odvrnil Tilen.

»Bal?« se je začudil cerkovnik in se z zadoščenjem pomeril z onim.

»Jaz se treh takih ne ustrašim,« je menil in pozabil svoje stanovske strogosti.

»Pojdiva,« je velel nato. »Pa da mi kaj takega ne storiš več. Za to te ni redil moj oče in priporočil še meni. Če ješ moj kruh, ga zasluži ali pa si preberi.«

Tiho je utonil Tilen pred cerkovnikom v stolp. Godrnjaje je sledil gospodar. Ob tretji lestvi v temi pa je obstal in dejal sam zase:

»Tu menda je priletel ob steno tisti nesrečni hlapčič. Pasji oče, lutrovski! Ali se mu ni obrnilo srce, ko je plezal tu mimo? Ubogi otrok. Nad očeta naj pride njegova kri in če je res videl, da se mu je hudič popačil znad zvonov, preden je padel —«